तथेति वरुणेनास्य पुत्रो जातस्तु रोहितः ॥ ८ ॥
जातः सुतो ह्यनेनाङ्ग मां यजस्वेति सो ऽब्रवीत् ।
यदा पशुर्निर्दशः स्यादथ मेध्यो भवेदिति ॥ ९ ॥
निर्दशे च स आगत्य यजस्वेत्याह सो ऽब्रवीत् ।
दन्ताः पशोर्यज्जायेरन्नथ मेध्यो भवेदिति ॥ १० ॥
जाता दन्ता यजस्वेति स प्रत्याहाथ सो ऽब्रवीत् ।
यदा पतन्त्यस्य दन्ता अथ मेध्यो भवेदिति ॥ ११ ॥
पशोर्निपतिता दन्ता यजस्वेत्याह सो ऽब्रवीत् ।
यदा पशोः पुनर्दन्ता जायन्ते ऽथ पशुः शुचिः ॥ १२ ॥
पुनर्जाता यजस्वेति स प्रत्याहाथ सो ऽब्रवीत् ।
सांनाहिको यदा राजन् राजन्यो ऽथ पशुः शुचिः ॥ १३ ॥
इति पुत्रानुरागेण स्नेहयन्त्रितचेतसा ।
कालं वञ्चयता तं तमुक्तो देवस्तमैक्षत ॥ १४ ॥
रोहितस्तदभिज्ञाय पितुः कर्म चिकीर्षितं ।
प्राणप्रेप्सुर्धनुष्पाणिररण्यं प्रत्यपद्यत ॥ १५ ॥
पितरं वरुणग्रस्तं श्रुत्वा जातमहोदरं ।
रोहितो ग्राममेयाय तमिन्द्रः प्रत्यषेधत ॥ १६ ॥
भूमेः पर्यटनं पुण्यं तीर्थक्षेत्रनिषेवणैः ।
रोहितायादिशच्छक्रः सो ऽप्यरण्ये ऽवसत् समां ॥ १७ ॥
एवं द्वितीये तृतीये चतुर्थे पञ्चमे तथा ।
अभ्येत्याभ्येत्य स्थविरो विप्रो भूत्वाह वृत्रहा ॥ १८ ॥
षष्ठं संवत्सरं तत्र चरित्वा रोहितः पुरीं ।